

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

3 февруари 2021 година *

„Преюдициално запитване — Директива 2010/13/ЕС — Предоставяне на аудио-визуални медийни услуги — Член 4, параграф 1 — Свободно предоставяне на услуги —
Равно третиране — Член 56 ДФЕС — Членове 11 и 20 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Аудио-визуално търговско съобщение — Национална правна уредба, която забранява на телевизионните оператори да включват в предаванията си, разпространявани на територията на цялата страна, телевизионни реклами, които се излъчват само на регионално равнище“

По дело C-555/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Landgericht Stuttgart (Областен съд Щутгарт, Германия) с акт от 12 юли 2019 г., постъпил в Съда на 19 юли 2019 г., в рамките на производство по дело

Fussl Modestraße Mayr GmbH

срещу

SevenOne Media GmbH,

ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH,

ProSiebenSat.1 Media SE,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: А. Prechal (докладчик), председател на състава, К. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в трети състав, N. Wahl, F. Biltgen и L.S. Rossi, съдии,

генерален адвокат: М. Szpunar,

секретар: М. Krausenböck, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юли 2020 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Fussl Modestraße Mayr GmbH, от М. Koenig и К. Wilmes, Rechtsanwälte,

* Език на производството: немски.

- за ProSiebenSat.1 Media SE, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH и SevenOne Media GmbH, от C. Masch, W. Freiherr Raitz von Frentz и I. Kätzlmeier, Rechtsanwälte,
- за германското правителство, от J. Möller и D. Klebs, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от M. Kellerbauer, L. Malferrari и G. Braun, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 октомври 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 56 ДФЕС, член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), общия принцип на равно третиране и член 4, параграф 1 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудио-визуални медийни услуги (Директива за аудио-визуалните медийни услуги) (ОВ L 95, 2010 г., стр. 1).
- 2 Запитването е отправено във връзка със спор между Fussl Modestraße Mayr GmbH, учредено по австрийското право дружество (наричано по-нататък „Fussl“), и SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH и ProSiebenSat.1 Media SE, учредени по германското право дружества, относно отказа на SevenOne Media да изпълни договор, сключен с Fussl, за излъчване на телевизионна реклама на модни стоки, произвежданите от това дружество, само на територията на Freistaat Bayern (провинция Бавария, Германия) с довода, че такава реклама — след като е предназначена да бъде включена в излъчвани на територията на цяла Германия телевизионни предавания — противоречи на приложимото национално право.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 5, 8, 41 и 83 от Директива 2010/13 гласят:
 - „(5) Аудио-визуалните медийни услуги са повече такива в областта на културата, отколкото икономически. Тяхното нарастващо значение за обществата, демокрацията — по-специално чрез гарантиране на свободата на информацията, многообразието на мненията и медийния плурализъм, образованието и културата е основание за прилагането на специфични правила към тези услуги.
- [...]
- (8) Съществено е държавите членки да осигурят защита срещу всякакви действия, които могат да се окажат вредни за свободата на движение и търговия с телевизионни предавания или които могат да спомогнат за заемането на монополно положение, което би довело до ограничаване на плурализма и свободата на телевизионна информация и на информационния сектор като цяло.

[...]

- (41) Държавите членки следва да могат да прилагат по-подробни или по-строги правила в областите, координирани от настоящата директива по отношение на доставчиците на медийни услуги под тяхна юрисдикция, като същевременно гарантират, че тези правила са съгласувани с общите принципи на правото на Съюза. [...]

[...]

- (83) За да се гарантира пълна и подходяща защита на интересите на потребителите като телевизионни зрители е важно телевизионната реклама да подлежи на известен минимален брой правила и стандарти и държавите членки да запазят правото си да въвеждат по-подробни или по-строги правила и при известни обстоятелства да поставят различни условия спрямо телевизионните оператори под тяхна юрисдикция“.

- 4 Член 1 от тази директива, който е част от глава I, озаглавена „Определения“, предвижда в параграф 1:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

- а) „аудио-визуална медийна услуга“ означава:

- i) услуга, така както е определена в членове 56 и 57 [ДФЕС], която е в рамките на редакционната отговорност на доставчик на медийни услуги и чиято основна цел е осигуряването на предавания за информиране, забавление или образование на широката общественост чрез електронни комуникационни мрежи по смисъла на член 2, буква а) от Директива 2002/21/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195)]. Такава аудио-визуална медийна услуга е телевизионно излъчване, както е определено в буква д) от настоящия параграф или аудио-визуална медийна услуга по заявка, както е определена в буква ж) от настоящия параграф;
- ii) аудио-визуални търговски съобщения;

- б) „предаване“ означава поредица от движещи се образи със или без звук, която представлява обособена част от програмна схема или каталог, утвърдена от доставчик на медийни услуги и чиито форма и съдържание са сравними с формата и съдържанието на телевизионно излъчване. Примери за предавания са пълнометражни филми, спортни събития, комедийни сериали, документални филми, детски предавания и[ли] телевизионен театър;

[...]

- г) „доставчик на медийна услуга“ означава физическото или юридическото лице, което носи редакционна отговорност за избора на аудио-визуалното съдържание на аудио-визуалната медийна услуга и определя начина, по който тя е организирана;
- д) „телевизионно излъчване“ (т.е. линейна аудио-визуална медийна услуга) означава аудио-визуална медийна услуга, предоставена от доставчик на медийни услуги за едновременно гледане на предавания въз основата на програмна схема;
- е) „телевизионен оператор“ означава доставчик на медийни услуги за телевизионни излъчвания;

- ж) „аудио-визуална медийна услуга по заявка“ (т.е. нелинейна аудио-визуална медийна услуга) означава аудио-визуална медийна услуга, предоставена от доставчик на медийни услуги за гледане на предавания в избран от потребителя момент по негова лична заявка въз основа на каталог на предавания, подбрани от доставчика на медийни услуги;
- з) „аудио-визуално търговско съобщение“ означава образи със или без звук, които са предназначени да рекламират, пряко или непряко, стоки, услуги или имидж на физическо или юридическо лице, извършващо стопанска дейност. Такива образи придружават или се включват в дадено предаване срещу заплащане или подобно възнаграждение, или с цел осигуряване на самореклама. Формите на аудио-визуалното търговско съобщение включват, *inter alia*, телевизионна реклама, спонсорство, телевизионно пазаруване и позициониране на продукти;
- и) „телевизионна реклама“ означава всяка форма на съобщение, излъчено срещу заплащане или подобно възнаграждение, или излъчено с цел осигуряване на самореклама на публично или частно предприятие, или на физическо лице във връзка с търговия, стопанска дейност, занаят или професия, имащо за цел да се популяризира доставянето на стоки и услуги, включително недвижима собственост, или на права и задължения, срещу заплащане;

[...]“.

- 5 Член 4, параграф 1 от посочената директива гласи:

„Държавите членки запазват свободата си да изискват от доставчиците на медийни услуги под тяхна юрисдикция да спазват по-подробни или по-строги правила в областите, координирани от настоящата директива, при условие че тези правила са в съответствие с правото на Съюза“.

Германското право

- 6 На 31 август 1991 г. провинциите сключват Staatsvertrag für Rundfunk und Telemedien (Държавен договор за радио- и телевизионното разпространение и електронните медии, GBl. 1991, стр. 745). Той е приложен към главното производство в редакцията след изменението му с Achtzehnter Rundfunkänderungsstaatsvertrag (XVIII държавен договор за изменение на Договора за радио- и телевизионното разпространение) от 21 декември 2015 г., влязъл в сила на 1 януари 2016 г. (наричан по-нататък „RStV“).

- 7 ба Член 2 от RStV е озаглавен „Определения“ и в параграф 1 предвижда:

„Радио- и телевизионното излъчване е линейна информационна и съобщителна услуга; тя се състои в създаване и разпространяване на съдържание, което е под формата на движещи се образи или на звуци и е предназначено за широката общественост и за едновременно гледане въз основа на програмна схема посредством използването на електромагнитни вълни.

[...]“.

- 8 Член 7 от RStV е озаглавен „Принципи на търговското съобщение, задължение за указване на рекламния характер“ и в параграфи 2 и 11 предвижда:

„(2) Рекламата е неразделна част от предаването. [...]“

[...]

(11) Програма, която е предвидена или на която е разрешено да се излъчва на национално равнище, може да излъчва реклами или друго съдържание само на част от националната територия, при условие че и доколкото правото на федералната провинция по излъчването допуска това. За излъчване на реклами или друго съдържание от частни оператори само на част от националната територия се изисква специално разрешение съгласно правото на съответната федерална провинция; за издаването на такова разрешение могат да бъдат предвидени законови условия относно съдържанието.

[...]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 9 Fussl е дружество със седалище в Орт им Инкрайс (Австрия), което извършва търговска дейност в магазини за модни стоки в Австрия и във федерална провинция Бавария.
- 10 SevenOne Media е дружество със седалище в Унтерфьоринг (Германия), което извършва маркетингова дейност за групата ProSiebenSat.1 — частен телевизионен оператор, установен в Германия.
- 11 На 25 май 2018 г. Fussl сключва със SevenOne Media договор за излъчване само във федерална провинция Бавария на телевизионна реклама в предавания на националния канал ProSieben по кабелните мрежи на Vodafone Kabel Deutschland GmbH в Бавария.
- 12 Впоследствие SevenOne Media отказва да изпълни договора с довода, че включването в предавания, които излъчва на територията на цяла Германия, на телевизионни реклами, които да излъчва само на регионално равнище, му е забранено по силата на член 7, параграф 11 от RStV.
- 13 Fussl сезира запитващата юрисдикция, Landgericht Stuttgart (Областен съд Щутгарт, Германия), с искане да задължи SevenOne Media да изпълни задълженията си по посочения договор.
- 14 Според запитващата юрисдикция фактът, че от техническа гледна точка SevenOne Media е в състояние да излъчва разглежданата телевизионна реклама в националните си програми по такъв начин, че тя да може да бъде показвана на екран само на територията на федерална провинция Бавария, е безспорно установен.
- 15 По отношение на другите изтъкнати пред нея доводи запитващата юрисдикция не е сигурна, на първо място, дали ограничението на гарантираната с член 56 ДФЕС свобода на предоставяне на услуги, до което води забраната по член 7, параграф 11 от RStV, може да бъде обосновано с императивното съображение от общ интерес, което последната разпоредба преследва, а именно защитата на медийния плурализъм.
- 16 От една страна, запитващата юрисдикция не е сигурна дали преследването на тази цел е съгласувано и последователно, след като посочената забрана не се прилага за излъчваната само на регионално равнище интернет реклама.
- 17 От друга страна, пропорционалният характер на забраната по член 7, параграф 11 от RStV също можел да се постави под съмнение, след като ползата за регионалните телевизионни оператори от тази забрана била много малка, а ограничаването на възможностите на икономически оператори като Fussl да рекламират стоките си било значително.

- 18 На второ място, запитващата юрисдикция счита, че член 7, параграф 11 от RStV може да представлява неправомерно засягане на свободата на изразяването на мнения и на свободата да се получава или разпространява информация, гарантирани от член 11 от Хартата и от член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).
- 19 На трето място, запитващата юрисдикция счита, че член 7, параграф 11 от RStV би могъл да противоречи на принципа на равно третиране, който представлява общ принцип на правото на Съюза.
- 20 При тези обстоятелства Landgericht Stuttgart (Областен съд Щутгарт) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Следва ли [...] член 4, параграф 1 от Директива 2010/13, [...] установеният в правото на Съюза принцип на [равно третиране] и [...] разпоредбите на член 56 ДФЕС относно свободното предоставяне на услуги да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална разпоредба, която забранява регионалното излъчване на реклами в програми, които са разрешени за държавата членка като цяло?
- 2) Различен ли би бил отговорът на първия въпрос, ако националното право допуска законови разпоредби, съгласно които регионалното излъчване на реклама може да бъде правно разрешено със специално административно разрешение?
- 3) Различен ли би бил отговорът на първия въпрос, ако посочената във втория въпрос възможност за разрешаване на регионална реклама в действителност не се използва и ако предвид това регионалната реклама остава все пак забранена?
- 4) Трябва ли член 11 от Хартата, разглеждан в светлината на член 10 от ЕКПЧ, както и на практиката на Европейския съд по правата на човека, и по-специално на принципа на плурализъм на информацията, да се тълкува в смисъл, че не допуска национална разпоредба като посочената в първи, втори и трети въпрос?“.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 21 След представянето на заключението на генералния адвокат SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland и ProSiebenSat.1 Media с акт, депозиран в секретариата на Съда на 27 октомври 2020 г., са поискали да се разпорежи възобновяване на устната фаза на производството на основание член 83 от Процедурния правилник на Съда.
- 22 В подкрепа на искането си дружествата твърдят, че представеното от генералния адвокат заключение съдържа редица фактически грешки, които трябва да бъдат поправени, тъй като решението, което ще бъде постановено, не може да се основава на погрешни данни. Те по-специално твърдят, че съдържащото се в точка 57 от това заключение твърдение, че интернет рекламата е съвсем различна от телевизионната реклама, е неправилно в няколко отношения.
- 23 В това отношение следва да се припомни, че по силата на член 252, втора алинея ДФЕС ролята на генералния адвокат е да представя публично, при пълна непристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда на Европейския съюз се изисква неговото произнасяне. Съдът не е обвързан нито от заключението на генералния адвокат, нито от мотивите, въз основа на които той стига до него (решение от 25 юли 2018 г., Société des produits Nestlé и др./Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P и C-95/17 P, EU:C:2018:596, т. 31).

- 24 Освен това нито Статутът на Съда на Европейския съюз, нито Процедурният правилник предвиждат възможност страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз да представят становища в отговор на заключението на генералния адвокат (вж. в този смисъл решение от 21 декември 2016 г., Комисия/Aer Lingus и Ryanair Designated Activity, C-164/15 P и C-165/15 P, EU:C:2016:990, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 25 Следователно несъгласието на страна по делото със заключението на генералния адвокат не може само по себе си да бъде основание за възобновяване на устната фаза на производството, независимо какви са разгледаните в заключението въпроси (решение от 28 февруари 2018 г., mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, т. 30).
- 26 Съгласно член 83 от Процедурния правилник Съдът може във всеки един момент, след изслушване на генералния адвокат, да постанови възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз.
- 27 Настоящият случай не е такъв.
- 28 Всъщност SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland и ProSiebenSat.1 Media основават искането си за възобновяване на устната фаза на производството на съвкупност от фактически грешки, от които било опорочено заключението.
- 29 Съгласно постоянната практика на Съда обаче в производството по член 267 ДФЕС, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, само националният съд е компетентен да установи и прецени фактите по спора в главното производство, както и да тълкува и прилага националното право (решение от 18 февруари 2016 г., Finanzmadrid EFC, C-49/14, EU:C:2016:98, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 30 Следователно в случая фактите, на които се позовават SevenOne Media, ProSiebenSat.1 TV Deutschland и ProSiebenSat.1 Media в подкрепа на искането си за възобновяване на устната фаза на производството, могат да бъдат преценени само от запитващата юрисдикция, ако с оглед по-специално на тълкуването на правото на Съюза, направено от Съда в отговора му на настоящото преюдициално запитване, тя счете, че такава преценка е необходима за разрешаването на спора в главното производство.
- 31 В този смисъл, след като изслуша генералния адвокат, Съдът прие, че делото е достатъчно изяснено от надлежно обсъдените пред него доводи.
- 32 С оглед на изложените съображения възобновяване на устната фаза на производството не следва бъде постановявано.

По преюдициалните въпроси

- 33 С четирите си въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 4, параграф 1 от Директива 2010/13, принципът на равно третиране, член 56 ДФЕС и член 11 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, забраняваща на телевизионните оператори да включват в предаванията си, разпространявани на територията на цялата страна, телевизионни реклами, които се излъчват само на регионално равнище.

По съответствието с Директива 2010/13

- 34 По отношение, на първо място, на евентуалното значение на Директива 2010/13 за отговора, който следва да се даде на преюдициалните въпроси, преформулирани в предходната точка, германското правителство поддържа, че член 1, параграф 1, буква д) от тази директива, транспониран в германското право с член 2, параграф 1 и член 7, параграфи 2 и 11 от RStV, установява „принципа на едновременно гледане“, така че RStV не съдържа „по-подробни или по-строги правила“ по смисъла на член 4, параграф 1 от същата директива, за да може да подлежи на преценка за съответствие с правото на Съюза.
- 35 Такова тълкуване на член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2010/13 не може обаче да бъде прието.
- 36 Всъщност използваното в член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2010/13 понятие „едновременно гледане на предавания“ не може да се разбира в смисъл, че включва задължение за държавите членки да гарантират, че рекламите или друго съдържание в телевизионно предаване, което е предвидено или на което е разрешено да се излъчва на национално равнище, трябва да могат без разрешение систематично да бъдат излъчвани на територията на цялата страна, който въпрос в случая урежда член 7, параграф 11 от RStV.
- 37 Освен че член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2010/13 само определя понятието „телевизионно излъчване“, като изрично се позовава на едновременното гледане на „предавания“, и че следователно сама по себе си тази разпоредба не налага задължения в областта на телевизионната реклама, от систематиката на тази директива следва, че понятието „едновременно гледане“ трябва да се разбира с оглед на основополагащото за споменатата директива разграничение между визираните в разпоредбата аудио-визуални медийни услуги, наричани „линейни“, и „нелинейните“ аудио-визуални медийни услуги, каквито са „аудио-визуалните медийни услуги по заявка“, определени в член 1, параграф 1, буква ж) от същата директива чрез позоваване на факта, че при тях „гледането на предавания“ се извършва „в избран от потребителя момент по негова лична заявка въз основа на каталог на предавания, подбрани от доставчика на медийни услуги“.
- 38 Следователно понятието „едновременно гледане“ по смисъла на член 1, параграф 1, буква д) от Директива 2010/13 трябва да се тълкува с оглед на линейния характер на аудио-визуалната медийна услуга, каквато представлява телевизионното излъчване, което означава, че всички зрители гледат предаванията едновременно по хронологичен ред, който не зависи от избора и заявката на конкретен ползвател.
- 39 Ето защо това понятие само по себе си не означава, че излъчването на телевизионна реклама не може да бъде диференцирано по-специално чрез ограничаване на излъчването ѝ до част от територията на държава членка.
- 40 По-нататък, по отношение на евентуалното значение на член 4, параграф 1 от Директива 2010/13 за отговора на преюдициалните въпроси, преформулирани в точка 32 от настоящото решение, следва да се припомни, че от посочената разпоредба, както и от съображения 41 и 83 от същата директива следва, че за да се гарантира пълна и подходяща защита на интересите на потребители телевизионни зрители, държавите членки могат да предвиждат по отношение на доставчиците на медийни услуги под тяхна юрисдикция по-подробни или по-строги правила и в някои случаи — различни условия, в обхванатите от тази директива области, при условие че тези правила са в съответствие с правото на Съюза, и по-специално с неговите общи принципи (решение от 18 юли 2013 г., Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, т. 13).

- 41 Както обаче отбелязва по същество генералният адвокат в точка 22 от заключението си, правилото по член 7, параграф 11 от RStV — макар да се отнася до обхваната от Директива 2010/13 област, а именно до областта на телевизионната реклама, която тази директива урежда в членове 19—26, имащи за цел защита на потребителите телевизионни зрители срещу прекомерна реклама (решение от 18 юли 2013 г., Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, т. 17) — се отнася все пак до специфична област, която не е регламентирана от посочените разпоредби и не преследва същата цел за защита на телевизионните зрители.
- 42 От изложеното следва, че мярката по член 7, параграф 11 от RStV, не може да се квалифицира като „по-подробно“ или „по-строго“ правило по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2010/13 и че не попада в приложното поле на посочената директива.

По съответствието със свободното предоставяне на услуги, гарантирано с член 56 ДФЕС

По наличието на ограничение на свободното предоставяне на услуги

- 43 Що се отнася, на второ място, до проверката на съответствието на национална мярка като разглежданата в главното производство с оглед на основната свобода на предоставяне на услуги, гарантирана от член 56 ДФЕС, следва да се припомни, че за ограничения на тази свобода трябва да се считат всички мерки, които забраняват, възпрепятстват или правят по-слабо привлекателно упражняването ѝ (вж. в този смисъл решение от 4 май 2017 г., Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, т. 61 и цитираната съдебна практика)
- 44 Понятието „ограничение“ обхваща по-конкретно приетите от държава членка мерки, които, макар да се прилагат без разлика, засягат свободно предоставяне на услуги в другите държави членки (решение от 4 май 2017 г., Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 45 В този контекст Fussl твърди, че установената с член 7, параграф 11 от RStV забрана противоречи на специфичните рекламни нужди на средно голям чуждестранен икономически оператор като него, който иска да навлезе на германския пазар, насочвайки се първоначално само към един район на потенциална клиентела, а именно в случая провинция Бавария.
- 46 От една страна, излъчването на телевизионна реклама в рамките на национални предавания на цялата територия на Германия било прекалено скъпо и можело да доведе до твърде голямо търсене, на което той да не може да отговори.
- 47 От друга страна, излъчването на телевизионна реклама от регионални телевизионни оператори имало много ограничен рекламен ефект. Това се дължало най-вече на факта, че предаванията, които се излъчват по регионалните канали, достигат до много ограничен брой телевизионни зрители, а именно до около 5 % от всички телевизионни зрители в Германия.
- 48 В това отношение следва да се констатира, че национална мярка като разглежданата в главното производство, която забранява на телевизионните оператори да излъчват в национални предавания регионална телевизионна реклама в полза по-специално на установени в други държави членки рекламодатели, какъвто рекламодател в случая е Fussl, съдържа ограничение на свободното предоставяне на услуги в ущърб както на телевизионните оператори, които са доставчици на рекламните услуги, така и на споменатите рекламодатели, които са получатели на услугите и които искат да рекламират стоките или услугите си в друга държава членка, но само на регионално равнище (вж. в този смисъл решение от 28 октомври 1999 г., ARD, C-6/98, EU:C:1999:532, т. 49 и от 17 юли 2008 г., Corporación Dermoestética, C-500/06, EU:C:2008:421, т. 33).

- 49 В случая член 7, параграф 11 от RStV възпрепятства чуждестранните икономически оператори като Fussl да се ползват от предоставянето на услуги за излъчване на телевизионна реклама на територията на Германия и следователно може да затрудни достъпа им до пазара на тази държава членка.
- 50 Впрочем съществуването на тази пречка пред свободното предоставяне на услуги не може се обори с това, че както посочва запитващата юрисдикция във втория и третия си въпрос, „отворената клауза“ в член 7, параграф 11 от RStV допуска всяка провинция да предвиди в законодателството си разрешителен режим, позволяващ при определени условия такова излъчване на телевизионна реклама на регионално равнище.
- 51 Всъщност в това отношение е достатъчно да се отбележи, че видно от акта за преюдициално запитване, става въпрос само за възможност, която досега нито една от провинциите не е използвала, поради което *de lege lata* следва да се констатира, че забраната — съгласно която телевизионните оператори не могат да включват в предавания, които се излъчват на територията на цялата страна, телевизионни реклами, чието излъчване на регионално равнище е ограничено с член 7, параграф 11 от RStV — и ограничението на свободното предоставяне на услуги, до което тази забрана води, са установени.

По евентуалната обоснованост на ограничението на свободното предоставяне на услуги

- 52 Що се отнася по-нататък до евентуалната обоснованост на едно такова ограничение, от постоянната практика на Съда следва, че ограничение на основна свобода, гарантирана с Договора за функционирането на ЕС, може да се допусне само при условие че съответната национална мярка отговаря на императивно съображение от общ интерес, че е в състояние да гарантира осъществяването на преследваната с нея цел и че не надхвърля необходимото за постигането ѝ (в този смисъл вж. по-специално решения от 4 май 2017 г., *Vanderborght*, C-339/15, EU:C:2017:335, т. 65 и от 11 декември 2019 г., *TV Play Baltic*, C-87/19, EU:C:2019:1063, т. 37 и цитираната съдебна практика).

– По наличието на императивно съображение от общ интерес, годно да обоснове ограничението

- 53 От представената на Съда преписка, от преюдициалното запитване и от писменото становище на германското правителство се установява, а от изложението на мотивите към XVIII държавен договор за изменение на Договора за радио- и телевизионното разпространение се потвърждава, че член 7, параграф 11 от RStV има за цел приходите от регионална телевизионна реклама да остават само за регионалните и местните телевизионни оператори и да им се осигури така източник на финансиране, а следователно и устойчивост, за да могат да допринасят за плурализма в предлагането на телевизионни предавания чрез предоставяне на съдържание на регионално и местно равнище.
- 54 Съгласно постоянната практика на Съда обаче запазването на плуралистичния характер на предлагането на телевизионни предавания с оглед провеждане на културна политика може да представлява императивно съображение от общ интерес, което да обоснове ограничение на свободното предоставяне на услуги (вж. в този смисъл решения от 13 декември 2007 г., *United Pan-Europe Communications Belgium и др.*, C-250/06, EU:C:2007:783, т. 41 и 42 и от 22 декември 2008 г., *Kabel Deutschland Vertrieb und Service*, C-336/07, EU:C:2008:765, т. 37 и 38).
- 55 Съдът освен това вече е постановил, че защитата на свободите, които са гарантирани с член 11 от Хартата и сред които са посочените в параграф 2 от този член свобода и плурализъм на медиите, безспорно представлява съображение от общ интерес, чието важно значение в едно

демократично и плуралистично общество следва специално да се подчертае и което може да обоснове ограничение на свободата на установяване (решение от 3 септември 2020 г., Vivendi, C-719/18, EU:C:2020:627, т. 57 и цитираната съдебна практика).

– По пропорционалността на ограничението

- 56 Макар преследваната с член 7, параграф 11 от RStV цел за запазване на медийния плурализъм да може да представлява императивно съображение от общ интерес, както вече бе припомнено в точка 51 от настоящото решение, за да може ограничението на свободното предоставяне на услуги, което се съдържа в тази национална разпоредаба, да бъде обосновано, то трябва да може да гарантира осъществяването на целта, която преследва, и да не надхвърля необходимото за постигането ѝ.
- 57 В този контекст следва да се припомни, че макар тази цел, доколкото е свързана с основното право на свобода на изразяване, да предоставя на националните органи широко право на преценка, това не променя факта, че изискванията, произтичащи от мерките за постигането на тази цел, в никакъв случай не трябва да бъдат неподходящи за гарантиране на осъществяването на целта или да са непропорционални по отношение на нея (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2007 г., United Pan-Europe Communications Belgium и др., C-250/06, EU:C:2007:783, т. 44).
- 58 При това положение трябва следователно да се провери, на първо място, дали тази забрана може да гарантира осъществяването на преследваната с мярката цел от общ интерес във връзка с гарантирането на медийния плурализъм.
- 59 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда национално законодателство може да гарантира осъществяването на преследваната цел само ако действително отговаря на стремежа за нейното последователно и систематично постигане (решения от 10 март 2009 г., Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, т. 55 и от 11 юли 2019 г., A, C-716/17, EU:C:2019:598, т. 24 и цитираната съдебна практика).
- 60 Също както и запитващата юрисдикция, страните в главното производство и Европейската комисия не са сигурни дали член 7, параграф 11 от RStV отговаря на изискването за съгласуваност главно защото наложената от тази национална разпоредаба забрана не се прилага по отношение на рекламата, която се излъчва само на регионално равнище посредством различни интернет платформи.
- 61 В това отношение запитващата юрисдикция следва да провери дали предоставяните чрез интернет платформи рекламни услуги представляват реална конкуренция за регионалните и местните телевизионни оператори на пазара на регионална реклама и дали застрашават приходите им от тази реклама.
- 62 В този контекст запитващата юрисдикция впрочем приема, че член 7, параграф 11 RStV поставя телевизионните оператори, както и искащите да правят телевизионна реклама на регионално равнище местни и чуждестранни рекламодатели в по-неблагоприятно положение, отколкото други оператори, които доставят медийни услуги чрез интернет платформи, тъй като последните, също като и националните печатни медии, имат право да диференцират рекламното си предлагане по региони.

- 63 При това изглежда, освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, че на регионалния рекламен пазар регионалните телевизионни оператори се конкурират с доставчиците на рекламни услуги, и по-специално с доставчиците на линейни услуги по интернет, и че следователно рекламодаделите могат да пренасочат търсенето си за регионални рекламни услуги от посочените оператори към тези доставчици.
- 64 Също така, освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, рискът от загуба на приходи за регионалните и местните телевизионни оператори поради пренасочване на търсенето на рекламни услуги и на приходите от тях към доставчиците по-специално на линейни рекламни услуги по интернет не изглежда да е по-малък от риска от такова пренасочване — при липсата на забрана като тази по член 7, параграф 11 от RStV — към националните телевизионни оператори.
- 65 Освен това следва да се констатира, че германският законодател, видно от представената на Съда преписка по делото и от изложението на мотивите към XVIII държавен договор за изменение на Договора за радио- и телевизионното разпространение, е обосновал забраната по член 7, параграф 11 от RStV с риска от пренасочване на търсенето и загуба на рекламни приходи за регионалните телевизионни оператори до степен, която би могла да застраши устойчивостта им, но че въпреки това страните в главното производство оспорват наличието на такъв риск.
- 66 Само запитващата юрисдикция обаче е компетентна да провери въз основа на актуални, достатъчно подробни и подкрепени с доказателства данни дали ако на националните телевизионни оператори се разреши да излъчват регионална реклама в разпространяваните на територията на цялата страна предавания, би съществувал реален или конкретно предвидим риск за регионалните телевизионни оператори от пренасочване на търсенето на регионални рекламни услуги и приходите от тях, който да е толкова голям, че да застрашава финансирането, а следователно и устойчивостта на тези оператори.
- 67 От изложеното следва, че непоследователността, от която би могъл да е засегнат член 7, параграф 11 от RStV, би могла да се дължи на факта, който запитващата юрисдикция следва да провери, че съдържащата се в тази разпоредба забрана се прилага само за предоставяните от национални телевизионни оператори рекламни услуги, но не и за по-специално линейните рекламни услуги по интернет, въпреки че би могло да става въпрос за два вида конкуриращи се услуги на германския рекламен пазар, които могат — като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така — да представляват същия риск за финансовото здраве и устойчивостта на регионалните и местните телевизионни оператори, а следователно и за преследваната с тази разпоредба цел за поощряване на плурализма на медиите на регионално и местно равнище.
- 68 В този контекст запитващата юрисдикция следва по-специално да провери дали германското право позволява на националните телевизионни оператори да излъчват регионална реклама в рамките на стрийминг на програмите им на уебсайтове. При утвърдителен отговор би следвало непременно да се приеме, че мярката, въведена с член 7, параграф 11 от RStV, е непоследователна.
- 69 Впрочем в това отношение обстоятелствата в главното производство са по същество сходни с тези по делото, по което е постановено решение от 17 юли 2008 г., *Corporación Dermoestética* (C-500/06, EU:C:2008:421).
- 70 Всъщност в точка 39 от споменатото решение Съдът стига до извода, че разглежданият рекламен режим не е последователен и че следователно не може да гарантира постигането на целта за закрила на общественото здраве, тъй като забранява рекламата на медицинско и хирургично лечение по националните телевизионни канали, като същевременно предлага

възможност за излъчване на такава реклама по местните телевизионни канали, но този извод се обяснява явно с обстоятелството, че по отношение на рекламата на такова лечение посочената цел за закрила на общественото здраве е релевантна както за рекламата по националните телевизионни канали, така и за тази по местните телевизионни реклами.

- 71 Накрая, следва да се припомни, че както вече беше посочено в точка 57 от настоящото решение, при преценката на последователността на ограничението запитващата юрисдикция трябва да вземе предвид широкото право на преценка, с което разполагат националните органи, когато искат да защитят медийния плурализъм.
- 72 На второ място, както следва от практиката на Съда, припомнена в точка 51 от настоящото решение, за да може ограничение на основна свобода, гарантирана с Договора за функционирането на ЕС, да бъде обосновано, националната мярка, на която то се основава, трябва не само да отговаря на императивно съображение от общ интерес и да е в състояние да гарантира осъществяването на преследваната с нея цел, но и да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.
- 73 Ето защо следва да се провери дали в случая други мерки, които в по-малка степен засягат свободното предоставяне на услуги, биха могли да позволят на германския законодател да постигне преследваната от него с мярката по член 7, параграф 11 от RStV цел за защита на медийния плурализъм на регионално и местно равнище.
- 74 В това отношение следва да се отбележи, че както по същество посочва генералният адвокат в точки 69 и 70 от заключението си, осигуряването от други държави членки на финансиране за обществените телевизионни оператори чрез такси и допускането на частни оператори свободно да излъчват реклама както на национално, така и на регионално равнище, сами по себе си не представляват достатъчно доказателство за липсата на пропорционалност на забраната по член 7, параграф 11 от RStV.
- 75 Всъщност, като се има предвид по-специално обстоятелството, че както следва от точка 56 от настоящото решение, на държавите членки следва да се признае определена свобода на преценка по отношение на прилагането на целта за зачитане на медийния плурализъм, фактът, че дадена държава членка налага правила, които не са така строги като приложимите в друга държава членка, не може да означава, че последните правила са непропорционални (вж. в този смисъл решение от 18 септември 2019 г., VIPA, C-222/18, EU:C:2019:751, т. 71).
- 76 С оглед на това следва да се констатира, че член 7, параграф 11 от RStV сам по себе си представлява т.нар. „отворена“ клауза, тъй като предоставя на провинциите възможност, ако съответното им право допуска това, да въведат по-малко ограничителни от забраната мерки, а именно специален разрешителен режим.
- 77 Ето защо до по-малко ограничителна мярка би могло да се стигне при ефективно прилагане на равнището на провинциите на този разрешителен режим, допускащ излъчване на регионална реклама от национални телевизионни оператори в определени граници и при определени условия, които трябва да бъдат установени с оглед на особеностите на всяка провинция, по-специално за да се минимизират евентуални финансови последици върху регионалните и местните телевизионни оператори и така да се запази плурализмът на предлагането на телевизионни предавания по-специално на регионално и местно равнище.
- 78 Както посочва и генералният адвокат в точка 69 от заключението си, липсата на прилагане на тази възможност досега не променя факта, че с въвеждането на посочената клауза германският законодател е признал съвместимостта на такова евентуално разрешение с целите на разглежданата мярка.

- 79 Освен това наличието на а priori по-малко ограничителна мярка може да засегне пропорционалността на член 7, параграф 11 от RStV само ако — като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така — тази мярка действително може да бъде приета и приложена по начин, който на практика да гарантира, че целта на посочената разпоредба за запазване на медийния плурализъм на регионално и местно равнище посредством защита на финансирането и устойчивостта на регионалните и местните телевизионни оператори може да бъде постигната.

По нарушението на членове 11 и 20 от Хартата

- 80 По отношение, на трето и последно място, на въпроса дали забраната по член 7, параграф 11 от RStV може да се счита за нарушаваща гарантираната с член 11 от Хартата свобода на излъчване или като противоречаща на принципа на равно третиране, следва да се отбележи, най-напред, че съгласно постоянната практика на Съда тази правна уредба — щом при проверката с оглед на член 56 ДФЕС е установено, че може да представлява пречка пред свободното предоставяне на услуги, която съответната държава членка счита за обоснована с оглед на императивно съображение от общ интерес, свързано като в случая с цел за запазване на плурализма на медиите — следва да се счита за правна уредба, която прилага правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата, и поради това трябва да е в съответствие с гарантираните с нея основни права (вж. в този смисъл решение от 21 май 2019 г., Комисия/Унгария (Право на ползване на земеделски земи), C-235/17, EU:C:2019:432, т. 63—65).

По свободата на изразяване на мнение и свободата на информация, гарантирани с член 11 от Хартата

- 81 По отношение на прогласените с член 11 от Хартата свобода на изразяване на мнение и свобода на информация следва да се припомни, че те са защитени и с член 10 от ЕКПЧ, който се прилага по-конкретно, видно от практиката на Европейския съд по правата на човека, и към разпространяването от предприемач на информация с търговски характер, по-конкретно под формата на рекламни съобщения (решение от 17 декември 2015 г., Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, т. 64 и цитираната съдебна практика).
- 82 Както обаче се установява от член 52, параграф 3 от Хартата и от Разясненията относно Хартата в частта, свързана с член 11, прогласените в член 11 от Хартата и в член 10 от ЕКПЧ свобода на изразяване на мнение и свобода на информация имат едни и същи смисъл и обхват и в двата правни инструмента, поради което следва да се констатира, че разглежданата в главното производство национална мярка — след като ограничава възможностите за регионално излъчване на телевизионни реклами от националните телевизионни оператори в полза на съответните рекламодатели — представлява нарушение на посочените основни свободи на тези оператори (вж. в този смисъл решения от 26 юни 1997 г., Familiapress, C-368/95, EU:C:1997:325, т. 26, от 23 октомври 2003 г., RTL Television, C-245/01, EU:C:2003:580, т. 68 и от 17 декември 2015 г., Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, т. 64 и 65).
- 83 Що се отнася до националните телевизионни оператори, намесата в свободата на изразяване на мнение и свободата на информация е под особената форма на намеса в свободата на медиите или свободата на излъчване, защитени по-специално с член 11, параграф 2 от Хартата.
- 84 Макар тези гарантирани с Хартата свободи да могат да бъдат ограничавани, всяко ограничаване на упражняването им трябва съгласно член 52, параграф 1 от Хартата да бъде предвидено в закон и да зачита основното им съдържание. Освен това, видно от посочената разпоредба, при спазване на принципа на пропорционалност ограниченията могат да бъдат налагани само ако са

необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (решение от 17 декември 2015 г., Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, т. 68).

- 85 В това отношение следва да се констатира, че в случая, първо, ограничението, произтичащо от забраната за регионална реклама по член 7, параграф 11 от RStV, трябва да се разглежда като предвидено в закон, доколкото се съдържа в договор между всички германски провинции.
- 86 Второ, основното съдържание на свободата на изразяване на мнение и на свободата на информация на съответните оператори не е засегнато, тъй като, от една страна, както отбелязва и генералният адвокат в точка 81 от заключението си, разглежданата национална правна уредба ограничава възможността на рекламоделите да използват само едно съобщително средство, а именно националните телевизионни канали, като същевременно им дава свобода да използват други средства за реклама, за да постигнат своята регионална цел, като например реклама в интернет, чиято ефективност, включително на регионално равнище, е безспорна.
- 87 От друга страна, що се отнася до частните и несубсидирани национални телевизионни оператори, макар свободата на медиите, от която те се ползват, да е ограничена, доколкото им е забранено да излъчват регионална реклама в рамките на излъчването на програми с национален обхват, това е само един от начините на излъчване на реклама и следователно само един от източниците на приходи за тези оператори.
- 88 Трето, намесата, посочена в точка 84 от настоящото решение, отговаря на призна от Съюза цел от общ интерес.
- 89 Всъщност, както следва от точка 53 от настоящото решение, разглежданата в главното производство национална правна уредба има за цел приходите от регионална телевизионна реклама да остават само за регионалните и местните телевизионни оператори и да им се осигури така източник на финансиране, а следователно и устойчивост, за да могат да допринасят за плурализма в предлагането на телевизионни предавания чрез предоставяне на съдържание на регионално и местно равнище.
- 90 Тъй като е насочена към защитата на медийния плурализъм на регионално и местно равнище, тази цел представлява, както вече бе посочено в точка 55 от настоящото решение, изрично призната с член 11, параграф 2 от Хартата цел от общ интерес.
- 91 Четвърто, по отношение на пропорционалността на констатираната намеса е важно да се подчертае, че съгласно практиката по член 10, параграф 2 от ЕКПЧ на Европейския съд по правата на човека националните органи разполагат с известна свобода при преценката за наличие на императивна обществена потребност, годна да обоснове ограничение на свободата на изразяване. Това, както се приема в тази съдебна практика, е особено наложително в търговията, и по-специално в област така сложна и променлива като рекламата (решение от 23 октомври 2003 г., RTL Television, C-245/01, EU:C:2003:580, т. 73 и цитираната съдебна практика).
- 92 Със забраната за регионална реклама по член 7, параграф 11 от RStV по същество се търси баланс между, от една страна, свободата на изразяване в областта на търговията на националните телевизионни оператори и на рекламоделите чрез излъчване на регионална телевизионна реклама в предавания, предназначени за всички телевизионни зрители в страната, и от друга страна, защитата на медийния плурализъм на регионално и местно равнище, за който регионалните и местните телевизионни оператори могат да допринесат само ако финансирането им, а следователно и устойчивостта им са гарантирани посредством оставянето им на достатъчно приходи от регионална реклама.

- 93 В това отношение, както по същество отбелязва и генералният адвокат в точка 83 от заключението си, с приемането на член 7, параграф 11 от RStV германският законодател легитимно приема — без да превишава пределите на значителната свобода на преценка, с която разполага в особения контекст на търсене на баланс между евентуални конфликтни интереси — че защитата на обществения интерес от това регионалните и местните телевизионни оператори да могат да допринасят за обществения дебат на регионално и местно равнище трябва да има предимство пред частния интерес на националните телевизионни оператори и на рекламодателите да излъчват регионална телевизионна реклама в предавания, предназначени за всички зрители в страната.
- 94 От изложените съображения следва, че член 11 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска забрана на регионална реклама по национални телевизионни канали като тази по член 7, параграф 11 от RStV.

По принципа на равно третиране, гарантиран с член 20 от Хартата

- 95 По отношение на съответствието на национална правна уредба като член 7, параграф 11 от RStV с принципа на равно третиране следва да се припомни, че този общ принцип на правото на Съюза е закрепен в член 20 от Хартата. Съгласно установената съдебна практика този общ принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, т.е. когато е свързана с допустима от закона цел на разглежданото законодателство и когато е съразмерна на преследваната от съответното третиране цел (решение от 22 май 2014 г., Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 96 Запитващата юрисдикция иска по-специално да се установи дали мярка за забрана на регионална реклама по националните телевизионни канали като тази по член 7, параграф 11 от RStV би могла да противоречи на принципа на равно третиране, след като поставя както националните телевизионни оператори, така и местните и чуждестранните рекламодатели в по-неблагоприятно положение в сравнение с доставчиците на интернет рекламни услуги, като например за видео по заявка или стрийминг, при положение че тези доставчици също както и националните печатни органи имат право да диференцират рекламата си по региони.
- 97 Макар запитващата юрисдикция да трябва да провери дали разглежданата в главното производство национална правна уредба е съобразена с принципа на равно третиране, Съдът все пак може да ѝ предостави полезни насоки за целите на тази проверка (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2020 г., Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, т. 36).
- 98 В това отношение следва да се провери, първо, дали различните оператори, посочени в точка 95 от настоящото решение, се намират в сходно положение.
- 99 Съгласно постоянната практика на Съда сходният характер на различните положения се преценява по отношение на всички характеризиращи ги елементи. Тези елементи трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на акта, който установява разглежданото различие. Освен това трябва да бъдат взети предвид принципите и целите в областта, към която се отнася разглежданият акт (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2013 г., Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, т. 16 и от 30 януари 2019 г., Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 100 Запитващата юрисдикция трябва следователно да провери дали положението на националните телевизионни оператори и това на доставчиците на рекламни услуги, и по-специално на линейни услуги по интернет за регионална реклама, значително се различават по отношение на

характеризиращите съответното им положение елементи, а именно по-специално обичайните начини на използване на рекламните услуги, начинът на тяхното предоставяне или правната уредба, в която те се вписват.

- 101 Запитващата юрисдикция трябва да провери също и дали с оглед на предмета и целта на член 7, параграф 11 от RStV, насочен по-специално към запазване на финансирането на регионалните и местните телевизионни оператори, положението на излъчващите реклама телевизионни оператори, които не получават субсидии, е сходно с това на доставчиците на рекламни услуги, по-специално на линейни услуги по интернет, като се има предвид фактът, че тези две категории оператори зависят по еднакъв начин от посочените рекламни приходи за финансирането си.
- 102 В този контекст важен елемент, който би могъл да укаже сходство на положенията на двете категории оператори, е установяването от запитващата юрисдикция, че последните предоставят сходни услуги, които се конкурират помежду си (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2020 г., Autoservizi Giordano, C-513/18, EU:C:2020:59, т. 38).
- 103 Второ, ако при проверката стигне до извода, че положението на националните телевизионни оператори и това на доставчиците на рекламни услуги, и по-специално на линейни услуги по интернет, са сходни с оглед на характеризиращите ги елементи, на предмета и целта на член 7, параграф 11 от RStV, както и на принципите и целите в областта на националното право, от която тази разпореда е част, запитващата юрисдикция трябва да провери също дали разликата в третирането на тези две категории оператори може да бъде обективно обоснована.
- 104 В това отношение, както следва от член 94 от настоящото решение, разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, т.е. когато е свързана с допустима от закона цел на разглежданото законодателство и когато е съразмерна на преследваната от съответното третиране цел.
- 105 Макар само запитващата юрисдикция да е компетентна да определи дали неравното третиране, до което евентуално води прилагането на правилото по член 7, параграф 11 от RStV, може да бъде обективно обосновано с оглед на припомнените в предходната точка критерии, следва да се отбележи, че този анализ по същество съответства на анализа за обосноваността на ограничението на свободното предоставяне на услуги, направен в точки 51—78 от настоящото решение, така че тези два анализа трябва да се извършват по един и същ начин.
- 106 Накрая, по отношение на въпроса дали правилото по член 7, параграф 11 от RStV води до неравно третиране между, от една страна, рекламоделите, които използват услугите на националните телевизионни оператори, за да рекламират на регионално равнище, и от друга страна, рекламоделите, които използват национални доставчици на рекламни услуги, и по-специално на линейни услуги по интернет, важно е да се отбележи, че разглеждането на този въпрос е тясно свързано с разглеждането на положението на тези оператори и доставчици. В този смисъл съображенията, изложени в точки 98—105 от настоящото решение, са приложими и за такива рекламоделители.
- 107 С оглед на всички изложени съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че:
- член 4, параграф 1 от Директива 2010/13 и член 11 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, забраняваща на телевизионните оператори да включват в предаванията си, разпространявани на територията на цялата страна, телевизионни реклами, които се излъчват само на регионално равнище,

- член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска такава национална правна уредба, при условие че тя може да гарантира постигането на преследваната с нея цел за защита на медийния плурализъм на регионално и местно равнище и че не надхвърля необходимото за постигането на тази цел, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така, и
- член 20 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска такава национална правна уредба, при условие че не води до разлика в третирането между националните телевизионни оператори и доставчиците на интернет реклама по отношение на излъчването на реклама на регионално равнище, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

По съдебните разноси

¹⁰⁸ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Член 4, параграф 1 от Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудио-визуални медийни услуги (Директива за аудио-визуалните медийни услуги) и член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, забраняваща на телевизионните оператори да включват в предаванията си, разпространявани на територията на цялата страна, телевизионни реклами, които се излъчват само на регионално равнище.

Член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска такава национална правна уредба, при условие че тя може да гарантира постигането на преследваната от нея цел за защита на медийния плурализъм на регионално и местно равнище и че не надхвърля необходимото за постигането на тази цел, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

Член 20 от Хартата на основните права трябва да се тълкува в смисъл, че допуска такава национална правна уредба, при условие че не води до разлика в третирането между националните телевизионни оператори и доставчиците на интернет реклама по отношение на излъчването на реклама на регионално равнище, като запитващата юрисдикция следва да провери дали това е така.

Подписи